

Bayer Zsolt: Sápadtarcúak

2009 október 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

•
•
•

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nézzük először a szociális minisztérium hivatalos honlapját, ahol ez olvasható: „Nagyszerű eredményük és helytállásuk elismeréseként Herczog László szociális és munkaügyi miniszter és Korózs Lajos államtitkár személyesen köszöntötte a Taibeiben zajló XXI. Nyári Siketlimpiáról 2009. szeptember 19-én hazatért sportolókat hétfőn, Budapesten.”

S aztán nézzük meg gyorsan, mi van a minisztérium ömlengése mögött:

„Lomokat kaptak a siket vízilabdázók edzőjük szerint a szociális minisztériumtól. Azért jutalmazták őket, mert megnyerték a siketek olimpiáját. Kaptak anyag fésűt, tollat, jegyzettömböt, baseballsapkát és ötéves gyerekekre méretezett pólót. Ezt az olimpiai bizottság és Kósa Ádám siket európai parlamenti képviselő is felhőborítónak tartja. A minisztériumban nem értik, szerintük igazán szép fogadást adtak a tiszteletükre.”

Itt és most be is fejezhetnénk. Ez a két idézet, így egymás mellett önmagáért beszél. De ezen az oldalon ötezer karaktert kell írni, hát nincs más választásunk, tovább írjuk.

Tovább írjuk a szégyent.

S mindjárt a legelején nyomtatékosan leszögezzük: mindez nem is történhetett másképpen.

Ez így természetes, így magától értetődő, így szokványos. Ahogy vagyunk, mindannyian, éppen ennyit érünk a Magyar Szocialista Pártnak és kormányának. M anyag fésűt, húszforintos tollat, gyerektrikót.

Helóták vagyunk a szemükben, írnám, de mégsem írom. Mert tudjuk, hogy a helóták Spárta állami tulajdonban lévő jobbágyságok voltak. Nem rabszolgák, jobbágyságok. Politikai joggal nem rendelkeztek, de házassághoz kötötték, és veszély esetén harcolhattak is. Tudjuk, hogy például a plataiai csatában ötször annyi helóta harcolt Xerxész ellen, mint szabad spártai.

Eddig stimmelne is a párhuzam, de mégsem stimmel.

Ugyanis a spártai állam – állam volt. Jól szervezett és működő. A Magyar Szocialista Párt és kormánya pedig legalább az államot számolta fel.

Másodszor a spártai uralkodók hazájukat szerették, azért bármikor életüket áldozó vezetőik voltak. S most mondják meg, de szintén, ki az a mai szocialista (én Istenem, ne hagyd el, pláne a szabad demokrata!) garnitúrából, aki összevethető lenne mondjuk Leonidasszal? Na ugye...

Tehát a helóta hasonlat megbukott.

Maradjunk inkább az els? telepeseknél, akik megszállták az Újvilágot. Akik üveggyöngyöket, törött tükröket vittek az indiánoknak. Aztán, mikor elfogyott az üveggyöngy, vittek még tüzes vizet, meg szifilisz, meg influenzát.

S aki még ezek után is életben maradt, azt egyszer?en lemészárolták. Ha pedig esetleg túltengett bennük a humánus, akkor nem ?ket magukat mészárolták le, hanem mondjuk a bölényeiket. Azután meg humánusan nézték, ahogy éhen halnak, s?t kis id? elteltével még élelmiszert is osztogattak nekik a rezervátumok sívó homokján. S közben a szívük csordultig telt szeretettel – önmaguk iránt.

Ez volt a világ els? igazi holokausztja.

Nos, ez a mi hasonlatunk.

Így élünk, éledgélünk mi is, miközben a Magyar Szocialista Párt és kormánya halálra szeret bennünket.

Bennünket, bennszülötteket.

Emlékezzünk csak! Mit is mondott Lamperth Mónika, amikor els?, törvényes lázadásunk idején, a 2006-os önkormányzati választásokon ronggyá verték ?ket? Azt mondta Lamperth Mónika, párttársait nyugtatandó, hogy senki ne izguljon, hiába nyert mindenütt az ellenzék, a pénzt továbbra is ?k fogják osztani.

S így is lett.

Osztják továbbra is – maguknak. (Csak a BKV-tól kisíboltak egymilliárdot, és azt mind-mind szétszították. S annak jó része úgyis a pártkasszába került, még akkor is, ha ezt soha-soha nem tudjuk majd bizonyítani. De legalább tudjuk...)

S ez csak a BKV.

A MÁV még most van lebukóban. S hol vannak akkor a különböző? pártalapítványok, a tanulmányokért kifizetett milliárdok – hol van még az egész aljas, szemét, nyomorult rablás és lopás, amit ezek véghezvittek. S hol van még az, ahogyan megaláztak és megaláznak bennünket naponta... Ahogy lopják a múltunkat, jöv?nket, lelkünket, történelmünket.

Hol van még a tengernyi cinizmus és pofátlanság, amelynek nincsen határa, sehol sem...

Jól tudom én, mindehhez képest a siket sportolóknak átnyújtott m?anyag fés?k és húszforintos tollak szinte elhanyagolhatók. És mégis: ezekben a fés?kben és tollakban ott reszket minden – minden mocska, szennye, aljassága ezeknek a nyomorultaknak.

Szimbólum ez a néhány fés? és toll, miképpen szimbólum az is, ahogyan a szaktárca szóviv?je „nem érti”, mi is a probléma. Hiszen ?k „igazán szép fogadást adtak” az olimpikonok tiszteletére.

Igen.

Éppen ilyen szép fogadások közepette adták át üveggyöngyeiket a rabló óvilágiak az újvilági bennszülötteknek. S közben mondtak csupa-csupa szépet és jót, s megígérték mindent.

Aztán jött Wounded Knee. Amikor is 1890. december 29-én, a Wounded Knee patak partján az amerikai hadsereg hetedik lovassági ezrede mintegy négyszáz szíu asszonyt, gyermeket és öreget mészárolt le fényes jókedvében. S a szívük közben nyilván csordultig volt szeretettel...

Mészárlás most nincsen. Legfeljebb, ha szemkilövés. De a cél ugyanaz. És a szemükben ugyanannyit érünk, mint az indiánok a büszke amerikaiak szemében. Néhány szar fés? meg toll: ez jár nekünk.

S bármilyen nehéz, mégis arra kérem most a siket sportolókat, ?rizzék meg jól a szociális minisztérium „ajándékát”. Csak azért, hogy majd tudjunk mivel kedveskedni nekik, amikor eltakarodnak végre – a fészkes fenébe.

Bayer Zsolt , magyarhirlap.hu

Ajánló